

Arrest

nr. 78 759 van 3 april 2012
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DER HASSELT, die *loco* advocaat M. DEPOVERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché D. HANOULLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...) A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Pakistaan afkomstig uit Karachi. U was daar uitbater van een winkel in motoronderdelen. Tegenover uw winkel was er een handelaar, Iqbal Memon, die dezelfde spullen verkocht. Laatstgenoemde was een lid van "MQM" (Muttahida-Quami-Movement). Ergens op een vrijdagavond in juni 2011 kwamen Pathanen naar de winkel van Iqbal Memon en schoten hem neer. U was op dat ogenblik nog in uw winkel en was getuige van de moord. De politie kwam u vervolgens om uw verklaringen op te nemen in verband met de moord op Iqbal Memon. Uit vrees dat de Pathanen zich op u zouden wreken als u de namen van de daders noemde, verklaarde u aan de politie dat u

niets gezien had. De volgende maandag kwamen leden van "MQM" naar uw winkel en scholden u uit en eisten dat u de namen van de daders gaf. Nadien kreeg u ook nog dreigtelefoons van leden van "MQM". Nadien kwamen leden van "MQM" naar uw huis om naar u te vragen. De portier vertelde aan uw moeder toen zij 's ochtends van de moskee terugkwam dat mannen naar u kwamen vragen. Vervolgens besloten jullie allemaal samen naar uw broer Salim te gaan die in een andere wijk woont. Begin juli 2011 vertrok u naar Niazi die in Baluchistan woont. Daar verbleef u een tweetal dagen waarna u uiteindelijk Pakistan verliet. U reisde over land en kwam aan in Turkije. In Turkije nam u een schip dat rechtstreeks Naar België vaarde. Op 16 juli 2011 kwam u in België aan en vroeg hier de volgende dag asiel aan. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een kopie neer van uw identiteitskaart, uw rijbewijs en allerlei documenten die moeten aantonen dat u een winkel in motoronderdelen uitbaatte in Karachi.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht dat u Pakistan diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Geneefse Conventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Pakistan alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de definitie van Subsidiäre Bescherming zou lopen. Uw opeenvolgende verklaringen zijn immers op fundamentele punten tegenstrijdig waardoor de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag in ernstige mate wordt aangetast. Vooreerst legt u tegenstrijdige verklaringen af voor het Commissariaat-generaal over de plaats, waar u verbleef toen "MQM" u bij u thuis kwam opzoeken. Aanvankelijk verklaarde u uitdrukkelijk dat u, op het ogenblik dat de mannen naar u bij u thuis kwamen vragen, reeds bij uw broer Salim verbleef (zie gehoorverslag CGVS, p. 6) om nadien te verklaren dat u op dat ogenblik wel thuis was, daar u pas de ochtend na het bezoek van "MQM" aan uw huis met gans de familie naar uw broer Salim vertrok (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Overwegende dat het bezoek van "MQM" aan uw huis voor u en gans uw familie de doorslag gaf om naar een andere wijk naar Karachi te verhuizen, is het moeilijk te verklaren dat u hierover tegenstrijdige verklaringen aflegde. De geloofwaardigheid van uw problemen met "MQM", die aan de basis liggen van uw uiteindelijk vertrek uit Pakistan, komt hierdoor in het gedrang.

Daarnaast kunnen er nog discrepanties worden vastgesteld tussen uw verklaringen in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken en deze afgelegd voor het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u voor de Dienst vreemdelingenzaken uitdrukkelijk dat u nooit een paspoort in Pakistan heeft gehad (zie vragenlijst DVZ vraag 21), terwijl u voor het Commissariaat-generaal stelde dat u twee paspoorten in Pakistan heeft gehad, waarvan het nieuwe paspoort dat u omstreeks 2004 gekregen heeft nog altijd geldig is (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). U daarmee geconfronteerd verklaarde u dat u bij het eerste gehoor stress had en niet wist wat u moest vertellen (zie gehoorverslag CGVS, p. 3), wat op zich geen afdoende verklaring is om te beweren voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u in Pakistan nooit een eigen paspoort heeft gehad. Hoe dan ook er werd u vijf dagen de tijd gegeven om kopies van alle baldzijden van uw paspoort bij het Commissariaat-generaal voor te leggen. Tot op heden heeft u hieraan echter geen gevolg gegeven. Voorafgaande vaststellingen doen vermoeden dat u informatie die uit uw paspoort blijkt voor de Belgische autoriteiten tracht te verhullen. Dit, terwijl van de asielzoeker kan worden verwacht dat hij een volledig en duidelijk zicht geeft over alle aspecten van zijn reële situatie.

Verder stelde u in de vragenlijst voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw broers R.F.I. (...)Sadraddin op een onbekende verblijfplaats bij uw ouders vertoeven (zie gehoorverslag CGVS, vraag 30). Voor het Commissariaat-generaal beweerde u dan weer dat u slechts twee broers heeft en dat uw familie na hun vertrek uit hun woonplaats altijd op het adres van uw broer Salim gewoond heeft, wat impliceert dat u ook op de Dienst Vreemdelingenzaken normaliter diende te vertellen dat uw familie bij uw broer Salim verbleef en niet op een onbekende plaats (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Uw verklaringen na confrontatie dat u niet de naam Rafiq bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft vermeld maar wel uw eigen naam en dat het niet kan dat toen zei dat uw familie op een onbekende plaats verbleef, kan niet overtuigen. Immers ondertekende u uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken voor akkoord nadat ze u in het Urdu waren voorgelezen. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt hierdoor verder ondermijnd.

In de hypothese dat er nog enig geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, quod non, heeft u geen redenen aangehaald die erop wijzen dat u in Pakistan geen beroep kunt doen op een redelijke bescherming van de Pakistaanse autoriteiten tegen eventuele bedreigingen van de Pathanen enerzijds en "MQM" anderzijds. U heeft immers geen enkele poging gedaan om u te wenden tot de

politie nadat u door "MQM" werd bedreigd. Uit uw verklaringen blijkt geen enkele aanwijzing dat de politie zou weigeren om u bescherming te bieden. Dat de politie corrupt is in Pakistan is geen overtuigende verklaring voor het feit dat u het zelfs niet heeft geprobeerd. Toen Iqbal Mehmon werd neergeschoten heeft de politie wel degelijk een onderzoek gedaan naar de moord en beweerde u dat het vooral de lagere officieren zijn die corrupt zijn, maar dat de SHO niet corrupt is (zie gehoorverslag CGVS, p.). In uw geval stond er u dan ook niets in de weg om een beroep te doen bij de SHO. De documenten die u voorlegde zijn niet van die aard om de appreciatie van het Commissariaat-generaal in positieve zin om te buigen. Zij hebben betrekking op uw identiteit en het feit dat u een zakenman bent uit Karachi. Voor het overige voegen zij niets aan uw asielrelaas toe.

Wat betreft het luik Subsidiaire Bescherming moet worden opgemerkt dat dit net als voor het verkrijgen van elke vorm van internationale bescherming dient te worden ondersteund met geloofwaardige verklaringen. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas kan er in uw hoofdte ook niet worden besloten om u het Subsidiair Beschermingsstatuut toe te kennen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste onderdeel aangaande de weigering van de vluchtelingstatus voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De verzoekende partij stelt niet akkoord te gaan met de commissaris-generaal en voert aan dat er in hoofdte van verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De verzoekende partij voert aan dat elk risico op vervolging, hoe miniem ook, in overweging dient genomen te worden en hij laat gelden dat hij dus voldoet aan de voorwaarden beschreven in het artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie.

Vervolgens verwijst zij naar de stukken die zij heeft neergelegd en naar het feit dat de verwerende partij niet twijfelt aan haar identiteit.

Verder merkt zij op dat het aangewezen is rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Pakistan en dat men zich niet dient te beperken tot een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen zodoende de persoonlijke vrees aangehaald door de verzoekende partij beter kan begrepen worden. Zij wijst erop dat de situatie van de mensenrechten in haar land van herkomst kan rekenen op enorme aandacht van de internationale gemeenschap.

De verzoekende partij stelt dat zij spijtig genoeg geen verdere informatie kan geven en dat zij alleen haar verklaringen afgelegd voor de commissaris-generaal bevestigen.

De verzoekende partij voert aan dat er tevens dient gewezen te worden op de bewijslast bij asielaanvragen en zij meent dan ook dat er beoordeeld moet worden met een welbepaalde soepelheid. Verzoeker citeert dienaangaande paragraaf 196, 197, 190, 199 van het UNHCR Handboek.

De verzoekende partij stelt verder dat om de geloofwaardigheid van een kandidaat vluchteling te beoordelen er dient rekening te worden gehouden met zijn persoonlijkheid, onder meer de intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen. Zij laat gelden dat er wordt verondersteld dat de onderzoeker een beslissing neemt die van levensbelang is voor de asielzoeker en deze moet dan ook genomen worden in de geest van rechtvaardigheid en begrip.

In een tweede middel, aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij citeert het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en geeft een definitie weer van het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat de subsidiaire bescherming is onderverdeeld in drie subgronden die elk een aparte categorie uitmaken met telkens een eigen interpretatie en dat er sprake is van ernstige schade indien de persoon door een rechtbank veroordeeld is tot de doodstraf of executie en indien de persoon foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst dreigt te ondergaan. De verzoekende partij wijst erop dat dat onmenselijke of vernederende behandeling een behandeling is die in strijd is met het artikel 3 van het Europees Verdrag van Rechten van de Mens.

Vervolgens wijst de verzoekende partij erop dat zij de ernstige bedreiging van haar leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Zij stelt dat burgers waar er een georganiseerd, aanhoudend intensief gewapend conflict daadwerkelijk aan de gang is op deze beschermingsgrond een beroep kunnen doen. Vervolgens verwijst zij naar rechtsspraak van de Raad waarin er zou worden gesteld dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending. De verzoekende partij verwijst naar het arrest met arrestnummer 55 van 15 juni 2007, naar het arrest met arrestnummer 1663 van 11 september 2007 en naar het arrest met arrestnummer 245 van 21 juni 2007.

De verzoekende partij wijst erop dat de mensenrechten in Pakistan niet helemaal worden gerespecteerd en zij loopt dan ook een groot risico. De verzoekende partij voert aan dat de commissaris-generaal dit punt niet in zijn beslissing heeft onderzocht en dat er nergens wordt vermeld waarom verzoeker niet zou kunnen genieten van deze bescherming. De verzoekende partij telt dat na het overlijden van Osama Bin Laden het geweld in Pakistan enorm toeneemt en dat er reeds verscheidene aanslagen plaatsvonden waarbij er veel mensen om het leven zijn gekomen. Hij licht toe dat men de dood van Bin Laden wil wreken en dat men heeft aangekondigd dat nog verscheidene aanslagen zullen volgen. Verder wijst zij erop dat er verschillende persberichten zijn geweest en dat het geweld in de stad Karachi enorm is en dat er daarenboven sprake is van willekeurig geweld en dat vrouwen, kinderen en iedereen slachtoffer kan worden. De verzoekende partij stelt dat de bekendste en de zeer bekwame oorlogsjournalist de stad omschrijft als de meest dodelijke stad van Pakistan. Hij stelt dat er vorig jaar in Karachi meer burgerdoden vielen dan bij alle terroristische aanslagen in heel Pakistan samen. Zij verwijst dienaangaande naar de bijgevoegde artikelen en voor het overige verwijst de verzoekende partij naar haar uiteenzetting onder punt A.

De verzoekende partij vraagt de Raad om in hoofddorde de bestreden beslissing te hervormen en verzoeker te erkennen als vluchteling en in ondergeschikt orde de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen en de asielprocedure door te verwijzen naar de commissaris-generaal voor een nieuw onderzoek. In zeer ondergeschikte orde vraagt verzoeker om hem het voordeel van de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Gelet op de inhoudelijke samenhang van beide middelen worden deze samen behandeld in onderstaande analyse.

2.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal oordeelde dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoeker zijn land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Er wordt door de commissaris-generaal vastgesteld

dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen bij de commissaris-generaal heeft afgelegd en dat er ook nog discrepanties zijn tussen de verklaringen in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken en de verklaringen die hij heeft afgelegd bij de commissaris-generaal. Verder werd er op gewezen dat verzoeker geen redenen heeft aangehaald waarom hij in Pakistan geen beroep kan doen op een redelijke bescherming van de Pakistaanse autoriteiten. De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.3. De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker zich hoofdzakelijk beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Het loutere feit dat verzoeker niet akkoord gaat met de bestreden beslissing is uiteraard geen dienstig verweer.

Daar waar verzoeker ter zitting stelt dat hij bij zijn aankomst verward was en hij in zijn asielrelaas niet de werkelijke redenen van zijn asielaanvraag vermeld heeft en hij daarom een nieuw interview wenst bij het CGVS wijst de Raad erop dat de kamervoorzitter nieuwe gegevens onderzoekt, met inbegrip van de verklaringen ter zitting, indien zij steun vinden in het rechtsplegingsdossier en de partij aannemelijk maakt dat zij deze gegevens niet eerder in de procedure kon meedelen (artikel 39/76, derde lid van de vreemdelingenwet). De Raad meent dat dit *in casu* niet het geval is.

Volledigheidshalve wijst de Raad op de vaste rechtspraak bij de Raad van State die stelt dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoeker zich er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te

besluiten. De bewijslast rust bij verzoeker en hij dient zijn asielrelaas aannemelijk te maken wat *in casu* niet is gebeurd.

Waar verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad wijst hij erop dat in deze continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben.

Er dient benadrukt te worden dat verzoeker dient aan te tonen dat er feiten en omstandigheden bestaan op grond waarvan het aannemelijk is dat hij te vrezen heeft voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Het louter verwoorden van een vrees voor vervolging volstaat niet. Hij dient die persoonlijke vrees concreet te maken met objectieve elementen die toelaten om op een eenduidige wijze te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Aangaande de stukken die verzoeker neerlegt bij zijn verzoekschrift, met name gekopieerde krantenartikels aangaande de situatie in Karachi, merkt de Raad op dat de loutere verwijzing naar en neerlegging van artikelen van algemene aard over de toestand van het land van herkomst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in zijne hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet bewijst. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Verzoekers argumentatie bevat geen enkele concrete repliek met betrekking tot de diverse vaststellingen verwoord in de bestreden beslissing, waar gesteld dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk gemaakt heeft, zodat deze onverkort gehandhaafd blijven. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
toegevoegd griffier.

De voorzitter,

G. de MOFFARTS